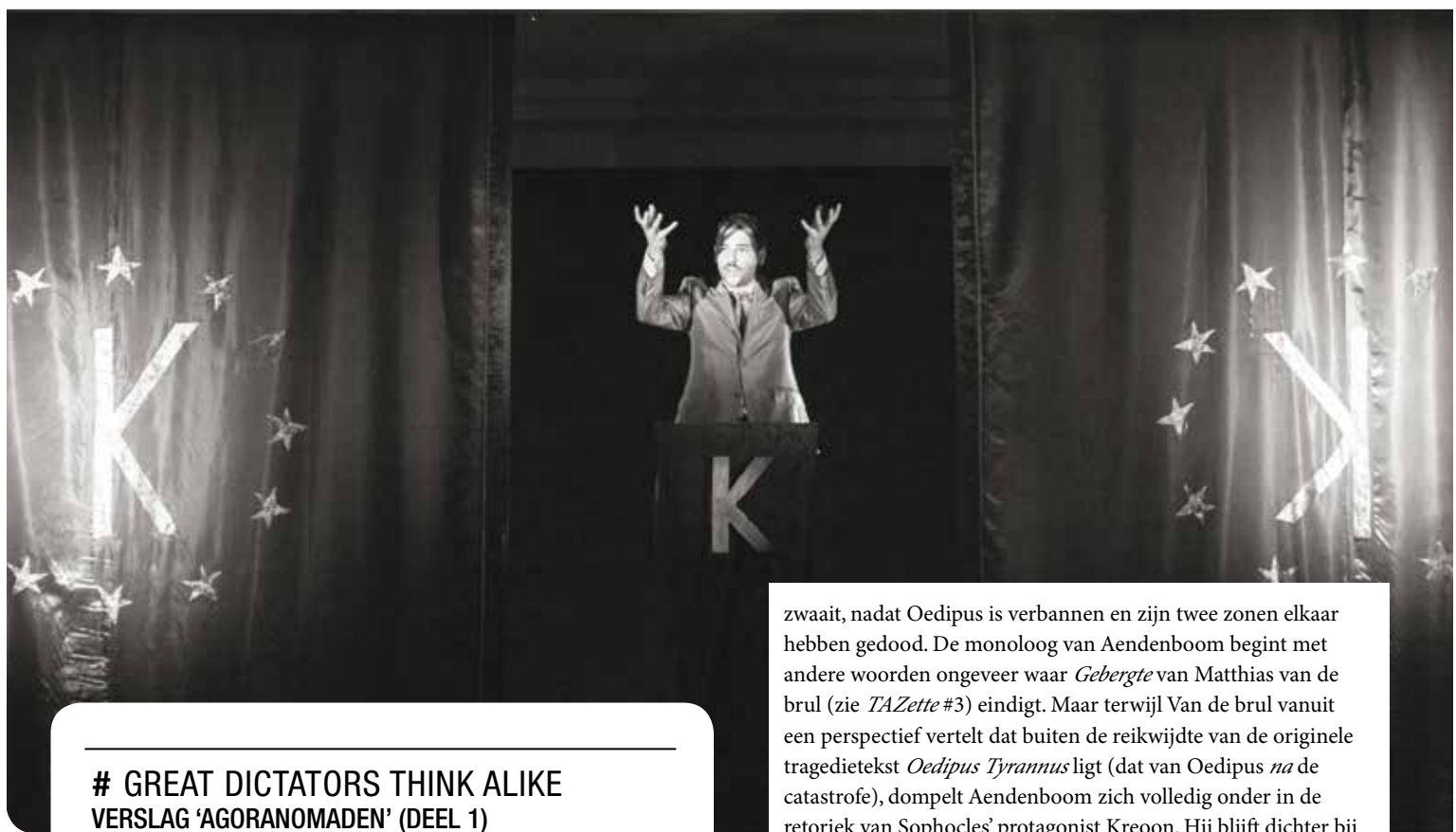

TAZETTE #5

THEATERAANZEE.BE

MAANDAG 31/07/2017

GREAT DICTATORS THINK ALIKE VERSLAG 'AGORANOMADEN' (DEEL 1)

Dit jaar kreeg één van de nomadenroutes op Theater Aan Zee het voorzetsel 'agora' mee, naar het Oudgriekse woord voor 'marktplaats'. Die plek had in het antieke Griekenland allerlei commerciële, religieuze en sociale functies, maar het forum was ook en vooral een politieke ruimte, precies zoals het Oudgriekse theater. De volksvergadering zetelde er, en alles wat van publiek belang was – rechten en plichten, wetten en waarden – werd er duchtig bediscussieerd onder burgers. De inzet van de drie agoranomadenvoorstellingen is de afbakening van en het onderzoek naar een soortgelijke ruimte. Het is zelfbewust theater voor, over en (in meer of mindere mate) met het publiek.

Voor het eerste stuk, *K*, van Jeff Aendenboom, blijven we in het oude Griekenland. We zijn in het archaische Thebe van Sophocles' *Antigone* aanbeland, waar tiran Kreoon de scepter

zwaait, nadat Oedipus is verbannen en zijn twee zonen elkaar hebben gedood. De monoloog van Aendenboom begint met andere woorden ongeveer waar *Gebergte* van Matthias van de brul (zie *TAZette* #3) eindigt. Maar terwijl Van de brul vanuit een perspectief vertelt dat buiten de reikwijdte van de originele tragedietekst *Oedipus Tyrannus* ligt (dat van Oedipus na de catastrofe), dompelt Aendenboom zich volledig onder in de retoriek van Sophocles' protagonist Kreoon. Hij blijft dichter bij het Griekse origineel, maar *K*. is evengoed actueel.

Bij aanvang van het stuk maakt Kreoon (met pornosnor) zich klaar voor zijn maidenspeech ten overstaan van de polis. Hij meet zichzelf het harnas aan van een volksmenner met een hoog Freddy Mercurygehalte: strak gouden pak, smetteloos wit hemd, blingblingschoenen. En waar Van de bruls stuk zich afspeelt in tussenruimtes als een autostrade, een vlakke en een gebergte, betreedt het Kreoonpersonage van Aendenboom met veel bombarie de politieke arena. Op een met purper overladen spreekgestoelte verheft hij zich hoog boven ons, nietige toeschouwers, een gouden letter K gestikt op twee reuzegrote banieren aan weerszijden van de tiran. Zo wordt de theatrale ruimte in een vingerknip veranderd in een troonzaal, in een tempel met altaar. En in een volkscafé met schlagermuziek: Kreoon schudt handjes, plaatst parmantig dansspasjes, deelt

visitekaartjes uit met kamerbrede glimlach. Kortom: alles wordt in het werk gezet om het volk te verleiden. Met oog voor de kleinste details: een micro wordt hem precies op het juiste moment in de handen gedruwd, een hoestende toeschouwer dient hij van antwoord met een schuinse blik, zijn woorden begeleidt hij met synchrone handgebaarren. Dit is een hyperbolische parodie op een populist à la Trump. Kreoon is een stand-upcomedian. Maar een levensgevaarlijke, die geen tegenspraak duldt.

In zijn toespraak plaatst hij goed tegenover kwaad, goden tegenover goddelozen en orde tegenover chaos. Grijswaarden bestaan niet. En hijzelf is natuurlijk de verpersoonlijking van goed, god en orde. Tot hij op het einde van de voorstelling genadeloos uit zijn rol valt. Mens blijkt marionet van het machtsdiscours. Kreoon struikelt en stottert. Hij spreekt niet langer maar wordt gesproken door een soundscape vol verknippte politieke citaten. Alsof dit soort simplistische, manipulatieve taal tijdloos is, een woordenbrij die keer op keer reïncarneert in de lichamen van nieuwe politieke leiders.

In de *TAZette* van morgen volgt een verslag van *In Between Spaces* van Collectief Elan(d) en *European Citizen Popsong* van Marieke Dermul. (MV)

'AGORANOMADEN': VAN DI 1/8 TOT EN MET VRIJ 4/8 OM 11U EN 15U, VERTREK BIJ INFOSTAND LEOPOLDPARK

BLOED OP HET TOILET KORTFILMS IN DE KIJKER

Film op zondag? Het blijft een zeer valabele want gezellige optie. Maar tussen de pakweg tweehonderd activiteiten die TAZ ook dit jaar weer naar voren schuift, is het geen evidentie: even een filmpje meepikken. Al zeker niet als de zon eindelijk weer een beetje schijnt, zoals gisterenmiddag. En als de titels noch de regisseursnamen bij het publiek een belletje doen rinkelen, aangezien het uitsluitend over afstudeerprojecten uit de filmschool gaat. Groot was dan ook onze verbazing om te merken dat de Klas van De Grote Post gisteren om 18 uur moeiteloos vol raakte met festivalpubliek, lees: zowat vijftig mensen die op de houten banken van de Klas plaatsnamen voor een uurtje prille cinema.

Was aangekondigd als kortfilm op zondag: *De broers van Bommel*, een project uit 2015 van Laurens Jans, toen nog student aan het LUCA, Campus C-mine in Genk. Maar eerst werden er nog

twee andere titels vertoond, te beginnen met *Dot*, gemaakt door iemand van dezelfde lichter in Genk: regisseur Stefan van Diest, geschreven in samenwerking met zijn vriendin, fotografe Muhiba Botan. Het is een vlot gemaakt, kleurrijk portret van een meisje dat haar appartement niet durft te verlaten, met verve gespeeld door actrice Zoë Thielemans. *Dot*, zoals ze zichzelf noemt naar een literair personage, leeft liever in de beslotenheid van haar kleine wereld en van haar grote, actieve verbeelding. Tot ze via een koerierdienst in contact komt met een vriendelijke – vooralsnog onzichtbare – koerier die haar wekelijks boekentips bezorgt, bovenop de bestellingen die hij bij haar voorkeur achterlaat. Als kort verhaal is *Dot* onderhoudend, met dank aan de mimiek van Thielemans, die een scala aan emoties via haar grote ogen kan oproepen, en aan de fotografie die aan het werk van de Canadese regisseur Xavier Dolan (*Mommy*) doet denken.

De tweede kortfilm op het programma gisterenmiddag heette *Bezet* is gemaakt door Laurens Peerenboom. En zo prentenboekachtig als *Dot* leek, zo stripverhaalachtig is *Bezet*. Het hoofdpersonage, gespeeld door Sura Dohnke (die ooit, in 2009, op TAZ stond met MARS in het mooie Sunday Smile van Angelo Tijssens, nu actief bij Ontroerend Goed), is een wc-madam die in een soort van horrorstory terecht komt, als blijkt dat een van de toiletten – we verzinnen het niet – de bezoekers met huid en haar verslindt. *Come again?* Jazeker, met huid en haar, tot er enkel nog een bloederige smurrie overblijft die Sura, plichtbewust als haar personage is, telkens weer opruimt. Na haar eerste reactie vol afgrijzen begint ze gaandeweg in te zien dat zo'n monstertoilet ook voordelen biedt, onder meer van materiële aard. U merkt het: *Bezet* is er vër over, maar daardoor juist vermakelijk.

En toen moest *De broers van Bommel* nog beginnen. Deze film, met bekende acteurs als Ludo Hoogmartens, Reinhilde Declair en Warre Borgmans, speelt zich af op een boerderij en lijkt lange tijd veel realistischer – en grauwer – van insteek dan de vorige twee. Maar dat is buiten regisseur Laurens Jans gerekend, want na een wel heel lange exposé is er sprake van een bloederige finale die niet moet onderdoen voor de vleesmolenesthetiek van *Bezet*. Bij wijze van kleine tip van de sluier: het hoofdpersonage heet Kamiel en is de jongste, erg verlegen broer van Bommel, een karaktertrek die wordt misbruikt door de meest dominante broer op de doening, Fred (gespeeld door Hoogmartens). Die situatie zit, zoals dat gaat, muurvast. Tot er bezoek komt van een vrachtwagenchauffeur uit Nederland. Meer verklappen we niet. Maar theatraal, op een bloederige manier, is deze prent wel.

En zo werd onze beschaafde zondagmiddag toch nog best heftig. Of toch een klein beetje. (SH)

ON THE LOOK OUT: DAGELIJKS KORTE FILMS OM 11U EN 18U IN DE KLAS VAN DE GROTE POST

TUSSEN VARENS EN VERKEERSBORDEN VERSLAG 'STIL(L)'

We zitten in een grote, glazen kas. Buiten staan verkeersborden met bewegwijzering en wegopschortingen gestockeerd. Binnen staan varens, orchideeën en vetplanten in nette rijen gerangschikt. Achterin een lege kas zitten twee mensen op zwarte, eenvoudige stoelen en kijken het publiek verwachtingsvol aan.

Stil(l), de afstudeervoorstelling van Loes Swaenepoel en Tim Taveirne aan het KASK/School of Arts Gent, is een dans. Een lied voor twee mensen op zoek naar wat hen verbindt. Twee mensen zoeken steun bij elkaar, in een alsmaar veranderende wereld. Tijdens hun zoektocht naar iets gemeenschappelijks nemen ze afscheid van de dingen rondom hen. Of van elkaar?

Taveirne schreef een knappe tekst, waarbij hij zich onder andere liet inspireren door Julian Barnes' roman *Levels of Life*, waarin Barnes rouwt om zijn overleden echtgenote en zich vragen stelt over dood en verdwijnen: "Dood mag betekenen dat de dode niet in leven is, maar het betekent niet dat hij niet bestaat." Dat eechoot ook door in Taveirnes tekst: ze stellen vragen, benoemen en herdefiniëren, waarbij bedenkingen en anekdotes voortdurend op elkaar lijken te botsen, elkaar onder de voet lijken te lopen:

Twee

De stem

Van de vrouw

Op de radio

Ze zegt

Kaakslag

Een

We zijn moe

We kloppen het zand

Uit onze schoenen

Het is verworden tot een eclectische tekst met springende en absurde associaties, die nog het meest doen denken aan de gedachtes, dromen en herinneringen. Swaenepoel intrigeert. Soms door taal, haar mimiek, soms slechts door een pink die beweegt.

Ook de Servische schilder Goran Djurovic vormde een inspiratiebron. Hij schildert donkere olieverfschilderijen, waarop kleine mensfiguren zich aan elkaar vastgrijpen en zich lijken te willen beschermen tegen de donkere, ongrijpbare vlakke om hen heen. Het werk toont de mens en zijn relaties: het moeizaam zoeken om samen met elkaar te leven.

Ook Swaenepoel en Taveirne zoeken toenadering tot elkaar. In strakke kostuums van pasteltinten, onderbroken door felle rode en gele sokken, grijpen ze elkaar vast, trekken ze elkaar naar zich toe. Soms teder, soms bruut, dan weer in de vorm van competitie.

Ze zijn niet alleen op zoek naar verbinding: soms dreigen ze elkaar kwijt te raken. Zo legt de voorstelling ook het proces van rouwen vast: een rauwe wonde die klopt, steekt en brandt. Soms alles overrompend, soms alleen zeurend aanwezig. Het zijn de ongearticuleerde bewegingen die doen denken aan herinneringen, die steeds als je ze bijna vast hebt, je lijken te ontglippen. (XVDB)

VANDAAG EN DI 1/8 T/M VR 4/8 TELKENS OM 19U30 IN SERRE
GROENDIENST: MERCATORLAAN 3

ER STAAT EEN PAARD IN DE HANGAAR VERLAG 'VOOR WE MENSEN WERDEN'

Het licht in Hangaar 1 gaat aan: een paard wordt in de spotlight gezet. Een paard dus, en een paar hooibalen en een tekst, dat zijn de ingrediënten van Bart van de Woestijnes voorstelling *Voor we mensen werden*. "Dit is een paard" is de eerste zin die geprojecteerd wordt op de muur achter het paard, dat nietsvermoedend en ongeïnteresseerd staat te eten. "Dit is wat wij een paard noemen." De conventies van de taal worden op de korrel genomen: het nogal knullige paard functioneert op die manier als de pijp in de schilderijen van René Magritte.

In *Voor we mensen werden* is het paard als dusdanig het uitgangspunt van een reflectie over de staat van het mens zijn. Van de Woestijnes tekst neemt ons mee op een pseudofilosofisch parcours over (zelf)bewustzijn. Het paard denkt niet in taal, zoals wij mensen, en kan geen toeschouwer van zichzelf zijn. Voor dit edele dier is het leven met andere woorden geen theater. Het enige wat het paard kan, is ruiken, voelen en horen: het *is*. Zo transformeert Van de Woestijne het paard alsnog tot de essentie van het theater: "Dit paard is hier" / "Dit paard is nu".

De gelijkshakeling van het paard met het theater is de meest interessante verwezenlijking van *Voor we mensen werden*, maar als toeschouwer leren we in principe verder niets nieuws: we zijn ondertussen immers vertrouwd met de idee dat taal niet hetzelfde is als de werkelijkheid. *Voor we mensen werden* blijft dan ook niet lang boeien. Naar het einde toe zijn er nog wel enkele opflakeringen, onder andere wanneer de geprojecteerde tekst niet louter beschrijvend meer is en zodoende een extra laag toevoegt. (EH)

DI 1/8 T/M 4/8 19U, HANGAAR 1

DAGKLAPPER: MAANDAG 31/07/2017

10-02U	DRL	INFOSTAND EN BAR CAFÉ KOER OPEN TAZette vanaf 11u verkrijgbaar				
10-02U	DRL	EN ROUTE. ONDERWEG NAAR BETER. Fototentoonstelling van de Oostendse fotograaf Keoma Zec over het leven van West-Afrikaanse migranten op weg naar Europa.	KEOMA ZEC/11.11.11	LEOPOLDPARK	EXPO	GRATIS
11U00	60'	YIBRIL Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt een kortfilm te zien + een sneak.	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00
11U00	45'	BLOB Een visueel en auditieve beleving van dromen, angsten en verlangens, zonder woorden en acteurs.	MARIA JEREZ QUINTANA	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
11-19U	DRL	KINDERVOORSTELLINGEN VOOR ALLE LEEFTIJDEN - THEATER FROEFROE E.A. Samen met poppentheater FroeFroe tovert TAZ het Leopoldpark opnieuw om tot een echt cultureel kinderparadijs.		LEOPOLDPARK	FAMILIEPARK	DIVERS
11U00	DRL	WILLIPS & APEVELARTOTAL Maak kennis met het werk van William Phlips & APEVELARTOTAL, de man achter het affichebeeld van deze TAZ-editie.	WILLIPS & APEVELARTOTAL	GALERIE BEAUSITE	EXPO	GRATIS
11U30	60'	THE GIRL WHO CRIED WOLF Met donkere en hypnotische doompop nemen ze ons mee op een muzikale trip door hun universum.	THE GIRL WHO CRIED WOLF	FORT NAPOLEON	MUZIEK	€5,00
11U30	90'	OP SLEEPTOUW Knack loofde hem als 'de meest lyrische Vlaamse auteur' en hij neemt jou mee op sleeptouw naar een unieke locatie.	GIE BOGAERT	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
14U00	80'	BOMBASTISCHE LIEFDESVERKLARING De voorstelling van Julie Cafmeyer is uit het intieme leven gegrepen en betreft zonder gêne het publiek.	JULIE CAFMEYER	BIB K. LAMBERT (FORUM)	PODIUM	UV
14U30	90'	OP SLEEPTOUW Knack loofde hem als 'de meest lyrische Vlaamse auteur' en hij neemt jou mee op sleeptouw naar een unieke locatie.	GIE BOGAERT	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	UV
16U00	60'	IN STUKKEN Samen met zeven Oostends kinderen regisseren Ineke Nijssen en Hendrik Van Doorn deze TAZ-productie.	INEKE NIJSSSEN/HENDRIK VAN DOORN	ATHENEUM	PODIUM	UV
16U00	80'	OVERDUE Aan de hand van de verdwijning van de O.304 Laermans wordt je meegesleurd in een kijkdoos vol vissersverhalen.	BLACK FROST	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV
17U00	60'	GEROEZEMOES BrusselsExpirementalFizzPopExplosion-duo van Jens Bouttery en Lennart Heyndels.	GEROEZEMOES	IN DE STAD	MUZIEK	GRATIS
17U00	90'	OP SLEEPTOUW Knack loofde hem als 'de meest lyrische Vlaamse auteur' en hij neemt jou mee op sleeptouw naar een unieke locatie.	GIE BOGAERT	VERTREK CAFÉ KOER	LITERATUUR	€10,00
17U00	90'	SONTAG Waan jezelf in de droomwereld van Susan Sontag, doorspekt met iconische beelden en demonen uit haar werk.	NAOMI VELISSARIOU/FRASCATI PROD.	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
17U00	110'	NE SWARTE Met Ne Swarte maakt Jan Decorte een radicale poëtische herschrijving van Shakespeares Othello.	BLOET	LOODS NMBS	PODIUM	UV
18-23U	DRL	PLACE MUSETTE Johan Verminnen wordt aanzien als een kenner van Franse chanson. Kunstenaar Bart Silon tekent.	TE GAST: JOHAN VERMINNEN	CAFÉ KOER	MUZIEK	GRATIS
18U00	60'	V L I E G T U I G Experimenterend metakoestische en elektronische klanken, taal en compositie vloeien moeiteloos in elkaar over.	V L I E G T U I G	IN DE STAD	MUZIEK	GRATIS
18U00	60'	YIBRIL Ontdek jonge filmmakers waarvan we nu al uitkijken naar het verdere oeuvre. Je krijgt een kortfilm te zien + een sneak.	ON THE LOOK OUT (KORTFILMS)	CC DGP (KLAS)	FILM	€3,00
18U00	80'	BOMBASTISCHE LIEFDESVERKLARING De voorstelling van Julie Cafmeyer is uit het intieme leven gegrepen en betreft zonder gêne het publiek.	JULIE CAFMEYER	BIB K. LAMBERT (FORUM)	PODIUM	UV
18U00	45'	BLOB Een visueel en auditieve beleving van dromen, angsten en verlangens, zonder woorden en acteurs.	MARIA JEREZ QUINTANA	P & P WEST (BOUWATELIER)	PODIUM	UV
19U30	80'	OVERDUE Aan de hand van de verdwijning van de O.304 Laermans wordt je meegesleurd in een kijkdoos vol vissersverhalen.	BLACK FROST	CC DGP (ATELIER +1)	PODIUM	UV
20U00	130'	GROUPE DIANE Maak kennis met drie leden van een extreemlinkse terreurgroep uit de jaren tachtig.	HET NIEUWSTEDELJK	VERSLUYSIDÔME	PODIUM	€16,00
20U00	125'	MONTAIGNE Hedendaagse zoektocht naar wat iemand eigenlijk echt weet.	KOEN DE SUTTER	CC DGP (GROTE POST)	PODIUM	€16,00
20U30	90'	DON JUAN Zes spelers buigen zich over klassiekers uit onze cultuurgeschiedenis terwijl ze hun standpunt over de liefde achterhalen.	DESCHONECOMPANIE	SCHEEPSWERF IDP	PODIUM	UV
20U30	90'	SONTAG Waan jezelf in de droomwereld van Susan Sontag, doorspekt met iconische beelden en demonen uit haar werk.	NAOMI VELISSARIOU/FRASCATI PROD.	CC DGP (KLEINE POST)	PODIUM	UV
21U00	75'	ZINGARATE Drie vrienden voor het leven, storten zich één keer per maand een heel weekend in woest fuiven en balorigheid.	COMPAGNIE CECILIA	DENZIL DIASKAAI	PODIUM	UV
21U00	70'	DE HERDER EN DE GARAGIST Een priester tijdens een keerpunt in zijn geloof na de aanslagen in onze hoofdstad.	TOM JANSEN/MONTY	P & P WEST (AUDITORIUM)	PODIUM	€14,00
21U00	55'	THE ACT OF DYING Zoekend naar de ultieme vrijheid proberen drie spelers als animatiefiguur te sterven.	DE POLEN	CC DGP (DACTYLO)	PODIUM	€12,00
21U00	30'	GEERT VAES & EVELINE VAN BAUWEL In Molenbeek bevindt zich 2M3, een artistiek laboratorium. Van Bauwel en Vaes experimenteren met de beweging van geluid.	2M3	ATELIER KLEINVERHAAL	PLUS	ADD € 3
22U00	60'	GEROEZEMOES BrusselsExpirementalFizzPopExplosion-duo van Jens Bouttery en Lennart Heyndels.	GEROEZEMOES	CAFÉ CRAYON	MUZIEK	€5,00
23U00	60'	NOG EVEN VOOR HET SLAPENGAAN Warre Borgmans nodigt je uit om even voor het slapengaan de dag te overschouwen.	WARRE BORGMANS & GUESTS	THEATERTENT PARK	PLUS	€8,00
24U00	60'	PORTLAND Een set vol geweldige dreampop, een absolute must voor liefhebbers van Fleet Foxes of Bon Iver.	PORTLAND	CC DGP (LOKETTENZAAL)	MUZIEK	€5,00

TIP: Op vertoon van een TAZ-ticket kan je het Spilliaert Huis bezoeken voor 3 euro ipv 5 euro.

RADICAAL NAAKT

VERSLAG 'ONBENOEMBAAR'

We komen binnen in een bedompt lokaal. Het doet denken aan de eindeloze namiddagen op de lagere school. Theatermakers Fabián Santarciel de la Quintana en Rob Smorenberg verwelkomen ons hartelijk bij de voorstelling *Onbenoembaar* en dirigeren ons een vierkant om zich heen.

Ze introduceren zich aan de hand van verschillende fait divers: zo vertelt Smorenberg dat zijn naam uit het Zweeds afkomstig is en verwijst naar de walvisjacht. Smorenberg lijkt erg op zijn vader, die overigens in de HEMA worsten en tompoezen verkocht. Hij werd geboren in het dorpje Stramproy in Nederlands Limburg, waar ook de Zangeres Zonder Naam woonde en waar ze één café en een schnitzelparadijs hebben. Fabián Santarciel de la Quintana heet eigenlijk Fabián Alfrero Santarciel de la Quintana. De naam Alfrero wordt in zijn familie al vier generaties van vader op zoon overgegeven. Hij woont in de Indische buurt in Amsterdam en gaat graag naar de Turkse slagerij, waar ze ook fruit en groenten verkopen, die hij trouwens niet zo lekker vindt, maar waar hij toch graag komt, omdat de eigenaar Mustafa zo vriendelijk is.

Door zich helemaal bloot te geven, hopen ze antwoord te vinden op de vraag 'Hoe kunnen we iets blijvends creëren?' en 'Wat mag er van ons niet vergeten worden?' Vragen die zich plots aandienen door familieleden die stierven of het verlangen om monnik te worden. Echt alles wordt ingezet. Dat blijkt nog maar eens als Smorenberg zegt: "Ik ben klaar om mijn litteken te laten zien." Op de Theaterschool, een aantal jaar geleden, voelde hij plots een knobbeltje ter grote van een halve erwte op zijn teelbal. Hij moet een echo laten maken, het ziet er niet goed uit en moet diezelfde dag nog worden geopereerd. Met een iPhone bijgelicht doet hij een rondje langs het publiek en toont hij het rode streepje in zijn schaamstreek.

Dan begint Smorenberg alle spullen uit zijn rugzak op de grond uit te stallen: kassaticketjes, pasjes, sleutels, boeken, foto's, boterhammen en een agenda. Het legt de constructie bloot. Je identiteit als een verzameling: waar je vandaan komt, hoe je heet, waar je koopt, wat je draagt, hoe je eruit ziet enzovoort. Santarciel de la Quintana gaat ondertussen op zijn manier op zoek naar de essentie ("Ik praat beter met mijn lichaam") en begint uitdagend en opzweepend te dansen. Hij deelt de zoektocht in verschillende hoofdstukken die allemaal door een ander nummer worden begeleid. Terwijl Smorenberg alle spullen van de grond op zijn inmiddels naakte lichaam begint te plakken, knalt 'Fame' ("Remember my name") uit de luidsprekers.

In hun voorstelling gaan Fabián Santarciel de la Quintana en Rob Smorenberg op zoek naar antwoorden. Door laag na laag, voorbij de façade en de schaamte, af te pellen komen ze tot een antwoord. Eisen hun identiteit terug op. Eentje die niet vergeten mag worden. Eentje die raakt aan de essentie. (XVDB)

MORGEN 1/8 OM 16U EN 22U, WO 2/8 ALLEEN OM 16U IN BAAI+

DIT IS GEEN CIRCUS

VERSLAG 'PISTE'

Dit is geen circus met clowns, paarden, jongleurs of trapeze. In een grote turnzaal zit het publiek in een cirkel rond een lege vloer. Jongleertalent Michiel Deprez, afgestudeerd in Tilburg, bouwt langzaam en in stilte de piste van zijn gelijknamige voorstelling op.

Het licht dooft uit terwijl Deprez in het midden van de cirkel op een zelfgemaakte ladder wordt rondgereden met assistentie van Petra Eikelenboom. Dit is geen trucje, geen virtuositeit, maar het publiek houdt zijn adem in. Er wordt een bureaulamp aangeklikt door een van de toeschouwers die ze van Deprez aangereikt kregen. Hij blijkt bovenaan de ladder te staan en laat tussen zijn vingers zaagsel naar beneden vallen, steeds meer, tot er een regen van houtschilfers naar beneden dwarrelt. Ondertussen klikken de bureaulampen aan en uit: Deprez heeft de toeschouwers geen aanwijzingen gegeven. Hij heeft hen daarmee een autonome rol toebedeelt: de keuzes die ze maken beïnvloeden de voorstelling, terwijl Deprez danst door het zaagsel, het de lucht in gooit, laat opstuiven en neerdwarrelen.

Deprez trekt een groen glitter gilet aan, een knipoog naar het klassieke circus met leeuwentemmers en acrobaten. En terwijl Eikelenboom een viertal radio's aanzet, die samen een subtiele soundscape van metaalachtige geluiden vormen, haalt Deprez een constructie van betonnen bollen aan grove touwen los. Toegegeven: ik heb even gedacht aan Miley Cyrus ("Wrecking Ball"). Een associatie die snel vervliegt als er een verstild duet begint tussen deze pendule van vijf betonnen ballen en Deprez. Hij laat ze zwieren, draaien en gevaarlijk dichtbij komen.

Zo in de donkere ruimte, enkel belicht door kleine spots, doen de bollen denken aan hemellichamen. Ze zijn ruw van structuur als het kraterlandschap van de maan. Ze draaien om elkaar en om hun eigen as. Ze nemen zo hun eigen plek in. Deprez manoeuvreert zich er tussendoor, maar verstoort de bewegingen op geen enkel moment. Een voorstelling die je definitie van circus oprekt en je zwijgend achterlaat. (XVDB)

DI 1/8 T/M VR 4/8 TELKENS OM 18U IN BASISCHOOL KROONLAAN

DOORGEWINTERDE SLAMFILOSOFIE VERSLAG 'TIPS & TRICKS'

Met *Tips & Tricks* voert Sarah Eisa een volleerde monoloog op, die door de muziek van harpiste Anouk Sturtewagen wordt begeleid. Vooraan op het podium staan drie verplaatsbare projectieschermen, een soort multifunctionele paravents. Het is een voorstelling waarin een heerlijke balans wordt gevonden tussen woord, beeld en muziek. Het publiek wordt aan het begin hartelijk welkom geheten door Eisa met de hese stem, die zich in het donker achter de schermen opgesteld heeft.

Dan volgt een eigenzinnige versie van het scheppingsverhaal, dat sprookjesachtige allures krijgt, terwijl Eisa's silhouet als een soort schaduwspel op de muren verschijnt. Na de creatie van Adam, Eva en alle anderen slaat de verveling toe bij de mensheid en besluit de barmhartige God soelaas te brengen door een toevluchtsoord uit zijn mouw te schudden. De schepping van de wereld beleeft op dat moment haar climax bij de verschijning van hét theater (!): de verveling is verdreven en ze leefden nog lang en gelukkig.

Tips & Tricks is van meet af aan een monoloog met een hoog metagehalte. Zo licht Eisa de verschillende keuzes toe die de voorstelling zullen bepalen en vormgeven, geeft ze een definitie van het theater (hier en nu, hardop denken en verhalen). Eisa geeft dus ook haar eigen scheppingsverhaal mee. Op de windschermen verschijnen bovendien wetten: het zijn de regels waaraan de toeschouwers zich moeten houden om volwaardig deel te worden van een nieuwe gemeenschap. Eisa bakent op die manier het terrein van de voorstelling af. Alleen in de beperking kan een mens immers vrij zijn. Wat Eisa doet, is dus even scheppend als het goddelijke gebaar: de wetten schrijven ons een nog onbekende manier van leven voor.

De Duits-Palestijnse Sarah Eisa is de stichter van de gemeenschap die bestaat uit mensen die vluchten, vooral van zichzelf: "We zijn tenslotte allemaal vluchtelingen." Met *Tips & Tricks* geeft Eisa gehoor aan de verlangens van de eenentwintigste-eeuwse, vereenzaamde, moe gerelativeerde mens, aan de wens om opnieuw tot een collectief te behoren. Haar reflecties over wat het betekent om (g)een thuis te hebben, om te migreren en te vluchten, om tijdelijke banden aan te gaan, worden bovendien doorspekt met citaten allerhanden. Het geheel is op geen enkel moment vrijblijvend of intellectualistisch, maar uiterst dynamisch, gevarieerd en bijwijlen scherp.

In de stukken waarin Eisa bijvoorbeeld een statement maakt over haar band met Palestina en over een citaat van Sloterdijk, komt ze zeer krachtig uit de hoek. Dan lijkt in Eisa een doorgewinterd *slam poet*-filosoof op te staan die op de rijk geschakeerde klanken van de harpiste haar rapsodische ding doet. De voorstelling draait uit op de ontaarding van de wetten, die steeds beperkender worden en plots kriskras over de muur en de schermen heen geprojecteerd worden. Het is dan dat Eisa zich losrukt en als een ervaren reiziger de ruimte vindt om ergens opnieuw te beginnen. (EH)

UPPERCUT & GAME OVER VERSLAG 'MISSCHIEN MARIEKE'

Op vraag van curator Dirk Pauwels schreven fotografe en documentairemaker Lieve Blancquaert en actrice Greet Jacobs een monoloog die ontroert en bij de keel grijpt.

Helena heeft nooit iets te kiezen gehad. Het leven koos voor haar. Helena is een overlever. Terugslaan en weglopen zijn haar overlevingsstrategieën. Helena spreekt, zalf, sust niet, maar blaft. Want dat heeft de roedel haar geleerd. Helena bokst. Duwen, trekken, slaan. "Ge moogt niet vallen." Vallen is verliezen. Je kan alleen verliezen wat je al hebt. Helena heeft niks. Tot Helena wel iets te verliezen heeft, iets wat ze nooit heeft gehad. "Graag zien, dat had ik niet zien aankomen."

Kiezen is altijd verliezen, zo wil het spreekwoord. Maar voor sommige mensen geldt dat net iets meer dan voor andere. "Ik ben wreed goed in slecht kiezen," spot Helena met zichzelf.

Greet Jacobs (onthoud die naam) wringt zichzelf vakkundig uit in de huid van Helena: een jonge moeder die moet beslissen over het lot van haar ongeplande kind. Het soort verscheurende keuze waar de meesten onder ons zich goddank weinig bij kunnen voorstellen. Dat doet ze ongewapend, zonder decor, rekwisieten of spannende belichting, met een geloofwaardigheid die niet voor de hand ligt.

Haar spel is doorleefd, maar nooit overtrokken, perfect in balans. Medelijden is niet aan de orde, begrip des te meer. Dat begrip is er in overvloed, allicht met dank aan de gesprekken met kansarme en thuisloze moeders die Lieve Blancquaert en Greet Jacobs hebben gevoerd om deze voorstelling te kunnen maken.

Hulde voor de twee makers die erin zijn geslaagd om bij het publiek empathie op te roepen voor wie we anders zo makkelijk veroordelen. De toon van de tekst moraliseert of betuttelt nergens, maar portretteert Helena als een gehavende, maar veerkrachtige jonge vrouw.

De combinatie van stevige research, een sterke en uitgepuurde tekst en schitterend spel vraagt om respect, niet alleen voor de makers van de voorstelling, maar ook voor de weerbaarheid en de moed van kwetsbare vrouwen die weinig of niets cadeau krijgen in hun leven.

"Ik ken niks van theater," zo deelde Lieve Blancquaert ons een paar dagen geleden bescheiden mee. Als dit het resultaat is, dan mag ze van ons vaker iets doen waar ze niets van kent. (BP)

MORGEN 1/8 T/M DO 3/8 IN ATHENEUM, TELKENS OM 21U

LICHT EN DONKER ZIJN ÉÉN THE GIRL WHO CRIED WOLF OP DE ZEEDIJK

Zwart is het nieuwe zwart. Zo stonden de vijf van The Girl Who Cried Wolf gisteren opgesteld onder de Venetiaanse Gaanderijen voor hun namiddagconcert op locatie. Drie mannen en twee vrouwen, onder wie zangeres Heleen Destuyver, op één rij. Vijf zwarte, nachtelijke silhouetten bij klaarlichte dag. Het verschil qua gevoelstemperatuur met het namiddagconcert een dag eerder kon niet veel groter zijn – toen Portland de regen en het gebrek aan passanten moest trotseren. Die nadelen had The Girl Who Cried Wolf niet: de zon scheen, toch min of meer, en op de zeedijk waren de typische zondagse flaneurs present, in alle maten, gewichten en generaties. Geen achterstand bij aanvang dus, voor het vijftal dat gisteren in deze krant door programmator Wouter Vanmeenen nog “het Belgische antwoord op Portishead” werd genoemd. Die vergelijking snijdt hout, want de liedjes van The Girl Who Cried Wolf zijn inderdaad enigszins schatplichtig aan de sound van die Britse band. Er gaat iets onmiskenbaar bezwerends van uit: uit de combinatie van donkere gitaren, cello en roffelende drums. Een sound die ook gisteren – in een semi-akoestische opstelling – vrij makkelijk overeind bleef. Al was het in het begin nog even zoeken naar de juiste balans, zo zonder versterkers of monitors. Het vijftal van The Girl is evenwel hecht want muzikaal duidelijk op elkaar ingespeeld. Bovenop de melancholische lagen mocht zangeres Heleen Destuyver haar fluwelen stem draperen. En hoe stiller de band daarbij durfde te spelen, hoe spannender het werd. “Jullie mogen gerust dichterbij komen,” zei Destuyver al na een tweetal nummers. Een uitnodiging waar de omstaanders met plezier op gingen. Dat is hoopgevend of geruststellend op een manier, want het genre van The Girl Who Cried Wolf is geen hapklare brok live muziek voor een zonnige zondagnamiddag aan zee. Om een schilderachtig beeld te gebruiken: met hun nummers creëren ze een nogal desolaat imaginair landschap, met niet per se een *happy ending* dat gloort aan de horizon. Zwart is het nieuwe zwart, of hadden we dat al gezegd? Wel een mooie match overigens met het achtergrondbeeld tegen de wand van de Gaanderijen. Anders dan Portland gisteren koos The Girl Who Cried Wolf om te spelen ter hoogte van een portret van de Joods-Duitse schilder Felix Nussbaum. De foto in kwestie is afkomstig uit zijn vluchtelingenpaspoort uit de jaren dertig, wat wellicht verklaart

waarom de man erop staat met een getroebleerde blik. “*Running, I keep running*,” zong Destuyver. Of hoe de lotgevallen van een Duitse kunstenaar plotseling een nieuwe dimensie kregen via een getalenteerde Vlaamse band met een hoofdzakelijk Britse sound. Grenzen, in tijd en ruimte, zijn soms zo verdomd relatief. Met die gedachte gingen we nadien een ijsje kopen. (SH)

THE GIRL WHO CRIED WOLF SPEELT VANDAAG OM 11U30 IN FORT NAPOLEON

TROOST EN VERZET THE OSTEND STREET ORKESTRA

The Ostend Street Orkestra – kortweg TOSO in de spaarzaam afgestelde volksmond – is, volgens één van haar trompettistes, “een bruisende ontmoetingsplaats voor mensen met een hart voor muziek, uit alle mogelijke hoeken van de maatschappij”. Of nog: “een plek voor troost en verzet,” aldus Hans Dewitte, de coördinator van kleinVerhaal, *backbone* van TOSO.

Geacht stadsbestuur, waar blijft dat standbeeld overigens? Als Leopold II het kan, mag wat ons betreft ook Dewitte op een sokkel. Menig hoogwaardigheidsbekleder kan een puntje zuigen aan hoe hij gisteren, zonder franjes maar met hoofd en hart, het concert van TOSO inleidde.

Aan dat concert ging een documentaire vooraf die de TOSO-ploeg volgde tijdens *Zeewolf*, een project in samenwerking met Le Grand Orchestre National Lunaire van La Louvière. Een geslaagd huwelijk, want beide orkesten hebben nagenoeg hetzelfde grillige DNA, dat, in de woorden van Dewitte, “de grilligheid van haar leden vertegenwoordigt”.

Hoogtepunt in die docu: de manier waarop Geert Ollieuz, bekend TOSO-gezicht, zich met Marc Sleens Tuizentflood identificeert: “Tuizentflood is een anarchist. Hij zegt altijd wat hij denkt. Ik doe dat ook.” Alleen al in die kleine gedachtegang schuilt de ontwapenende schoonheid van TOSO: dit is een plek waar iedereen mag doen en laten wat hij of zij wil, zolang de liefde voor muziek in ere wordt gehouden als verbindende balsem.

En ziedaar: er staat een veertigtal muzikanten verspreid over het podium, niet al te nauwkeurig verdeeld in een sectie percussie, een sectie blazers en een sectie zang. Dat het muzikaal soms alle richtingen uitgaat, zal ons en hen worst wezen, want dat is niet de inzet.

Na afloop wordt er hevig geapplaudisseerd en trapt trompettist Bart Maris de *bis* in gang. Paradoxaal genoeg begint het dan pas écht, want de TOSO-power wordt eigenlijk pas voelbaar als alle doodse codes zijn uitgeschakeld waarmee een zittend concert doorgaans zijn behept.

Als uitsmijter nog mee te geven: die weerbarstige *power* werd ook vereeuwigd op CD. Haal je exemplaar vanaf vandaag aan de infostand op Café Koer of bij het TAZ-Onthaal. *Get into that groove!* (DB)

DE FAVORIETEN VAN CHARLOTTE VDB VIJF TIJDLOZE GEDICHTEN - #3

Een soort sluipen

Ik hou van traag.
Ik hou van ergens zitten, zagezegd niks doen.
Terwijl je kop raast van hot naar her.
Al mijn bewegingen zijn van een soort sluipen doordrongen.
Stilstaande auto's voorbij glijden met iets als een fiets.

Ik hou van mij nog eens draaien.
Terwijl de wereld aan een nieuwe dag doorslaan begint.
Blijven liggen terwijl iedereen alweer naarstig rondspringt.
De nuttelozen van de nacht gade slaan, roerloos rokend uit het keukenraam.

Transformeren in een andere versie van mezelf.
Zonder dat het met het blote oog zichtbaar is.
Het gebeurt als een klap op de verborgen vuurpijl.
Vliegenvlug terwijl ongezien alles bevriest.

Bij zonsondergang op het eigengemaakte strand blijven zitten.
Als laatste. Levenslang. De passage de passage laten zijn.
Onwrikbaar als een uit de tijd gewonnen zoutpilaar.
Alles gaat voorbij, maar nooit de honger naar meer.

Ik zal mijn punt wel zetten, wanneer alle uitroeptekens
uitgeput van het vele schreeuwen door hun knieën zakken
na mijn sturende stilzwijgen te verwarren met
geluier in de sloot van de ratrace.

Bon,
wat volmaakt,
volstaat.

Jan Ducheyne

Speciaal voor de *TAZette* kiest festivaldichteres Charlotte Van den Broeck vijf van haar favoriete gedichten. Dit is het derde in de rij. Van den Broeck: "De laatste nieuwe schijf van dj Jan Ducheyne, die u elke avond de nacht door gidst op TAZ."

TELEX

In *Nog even voor het slapengaan* gaat gastheer Warre Borgmans vanavond om 23 uur in gesprek met theatermaakster Naomi Velissariou, TAZ-productieleidster Carla Beeckmans en TAZ-techniekleider Bart Van Bellegem. De muziek is van Brihang. Komen wellicht ook aanschuiven, maar gisteravond nog onder voorbehoud: Jan Decorte en Sigrid Vinks.

De expo *Museum van de Eigenzin* is elke dag open van van 10 tot 18 uur, Mu.ZEE, Romestraat 11. In de dinsdagkrant vindt u een verslag van onze vliegende reporter.

Place Musette, of: elke dag Franse chansons op Café Koer, van 18 tot 23 uur. Vanavond treedt gastzanger Johan Verminnen op om 21 uur, samen met het huisorkest o.l.v. Derek.

Nog tickets voor: *Op Sleptouw* met Gie Bogaert (17u), *Montaigne* met Koen De Sutter (20u), *Groupe Diane* van Het nieuwstedelijk (20u), *Sontag* met Naomi Velissariou (20u30), *De Herder en de garagist* met Tom Jansen (21u), *The Act of Dying* (21u), *Zingarate* (21u), *Nog even voor het slapengaan* met Warre Borgmans (23u).

V L I E G T U I G speelt om 18 uur in de stad, en niet zoals eerder aangekondigd om 17 uur.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Bieke Purnelle, Matthias Velle, Daan Borloo, Ewoud Vermote, Arno Boey, Xandry van den Besselaar, Elke Huybrechts, Simon Vandekerckhove

Foto's: Radavan, Lieve Blancquaert, Leontien Allemeersch, Ken Aelbrecht, Lien Robberechts

VU: TARTART VZW, HENDRIK SERRUYSLAAN 18A 8400 OOSTENDE